

Womhaj Bóh!

Czyklo 19
10. meje

Lětnik 6.
1896.

Šerbske njedželske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihiczišczeru w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Na Bože špicze.

Mark. 16, 19: Tón Knjes, jako běšče s nimi porěczał, bu horje wsaty do njebjěš a je šo šynyl k prawizy Božej.

Do tychle krótkich słowow wopšchimuje sczenik zylu powjescž k njebju špicza, kaž tež s zyla šwjedžen Božeho špicza šo mjenje waži hač druge rócne czašy. Druhe rócne czašy šo dwaj dnjej sa šobu šwjecza a šamo czihi pjatk ma seleny šchwórtk, kotryž jemu prjedy dže; Bože špicze šo tak rjez křowa wokrječ jutrow a šwjatkow. Wo kóždym druhim rócny m czašu wě kóždy křesczijan, šcho ma sa njeho a jeho žiwjenje do wažnosće. Šdyž šo ty džescza woprašesch: Čebo dla šwjecziš hodny? wone tebi wotmolwi: Dokelž je Bože džeczo pschischlo naš wumóz. Abo hdyž šo prasesch. Šcho lubja tebi jutry? wone powjedaja wo nadžiji pschichodneho horjestacza. Ale ty mohł někotrehožkuliz dorosczeneho křesczijana nadeńcž, kotryž njemě wo wulkej wažnosći Božeho špicza wotmolwjenje dawacž, wo nadžiji, kotryž mamy psches njeho. A tola to křašny, drohi šwjedžen, kotrehož powjescž k druhim šwjedženjam šluscha, kaž wužohnowanje na kónz Božej šlužby. A tola ma tajke křašne šlubjenja sa naš a křesczijanstwo, šo by wjele pobrahowało, hdyž njeby tónle šwjedžen měło. Haj, hdyž šebi to rospomnju, šo mi šelbanje, kaž by runje tón šwjedžen byl, kotryž njemóže bóle dylžli druge šwoju šbožepšchipowjedazu powjescž hluboko došcž do wutroby šapizacž, kaž dyrbjalo šo našchemu wot

wšchelakeho štracha wobdatemu křesczijanstwu dorasnje a mózuje předomacž, šo našch Knjes a kral w njebjěšach k prawizy Božej šedži.

To šame njeje, šo sa njeho, kiž běšče s njebjěš pschischol, drugi wukhod jeho šemšeho křodjenja móžny njeběšče. Šawěšcze, to k njebju špicze je a dyrbjěšče bycž dohyczerike wrócjenje teho wumožnika, hdyž běšče šwój šwjatny škutk dokonjał, do teje křašnosće, kotruž wón měješče, prjedy dylžli bu šwět šažony a w nej je wón hačle mózuje woprašany jako Šsynu Boži, kotryž je wot Wótza wušhol a do šwěta pschischol; wón šažo šwět wopušczi a dže k Wótzej, wobšwědczeny jako tón, kotryž je šmjercž a šwět pschewinyl, šo njebyščaj dale nad nim knježiloj. Markus drje praji: Wón bu horje wsaty do njebjěš, ale wón pschistaji: A je šo šynyl k prawizy Božej. To je, šo ma nětko džěla mozy a knještwa wšchemóžneho Boha. Jeho je to knještwo a to jehnjo, kotrež je šabite, je šo dostojne šcziwko bracž móž, bohaštwo, mudrosč, šylnosč, cžescž, křašnosč a šwalbu. Šdyž Daniel wo tym Knjesu nad Šraelom praji: Wšchitko šo štanje, šchož wón čze, woboje w njebjěšach a na šemi, Bože špicze to pschipowjeda do wšchěch kónzow šwěta, šo je do wole a do rukow Božeho Šsyna daty zyl šwět a jeho knještwo a šo wón s njebjěš dale wjedze šbožny škutk šwojeho wumóženja a hnady. Tu šo, luby křesczijano, hwěšda troštowazeho šwětkla šwěczi. Šladaj do pschekłóteju rukow twojeho wumožnika, s kotrymajž šo sa tebe w Gethsemane bēdžěšče, kotrež sa tebe na křizju wupšchestrě, s kotrymajž

na wolijowej horje swojich wuczomnikow zohnowasche — i nimaj je won twoje sboze saozil. Shto moze so nam netko druge stacz, hacz to, shtoz nasz k jeho lubosczi horje czehnje, shtoz nasz w wostosczi nascheje wery posynni? A hdyz bychmy runje srudne dny meli, nasch sboznik w njebjesbach je tak swjedze, so swetlo prawym sazo seskhadza a wjesbele pobożnym wutrobam. Hacz tez spytowanie a hrzech na puczju nascheho ziwjenja na nasz kafatej kaz jedojte hady, jeho ruzn nasz wot horkach wobarnujetej, so w jeho mozy te hady podteptamy. Hdyz tez nascha wutroba khróbła a sadwelowana jemu skutk jeho smilnosce nad nami husto czezki czini, jeho moz nasz tola wodzi kaz wodowe reczki a nasz sa sobu czehnje. Kak moze so historija sweta hinat skonczicz hacz se sjewjenjom teho dobyca, kotrej je se swojim k njebjustpiczom dobyl? Pod mróczelemi lezitej ste a dobre w stajnym bedzenju a wote wischeho spoczatka so ludzo staroscziwi prascheja, shto na konzu dobydze a po tym kaz so czašy wschelate, so czlowjestwo bole abo mjenje sjawnje hrèchej služu, je dzenka bojosczi a jutije nadzija synlisch. Sa nasz, kiz my wot wolijoweje hory pschiindzemy, je hodanczko wuhudane. My wemy, so je to dobycze nascheho Anjesowe. Won je jo dobyl, jako won w niskim stalcze po jemi khodziesche; won bebi jo wsacz njeda, hdyz netko pschekrašnjeny w njebjesbach bedzi. Podarmo stej wyschschich mechnikow leszcz a jebanstwo, jako chzychu jeho w rowje sahyglowacz, podarmo swet spytuje teho i trona storcziacz, kiz je w njebjesbach. Moji lubi, ziwjenje je czezke a khtune. To žane hrajtanje njeje, i mozami teho sweta so bedzicz. Ton to sam samoze, kotryz we, so sme w službje, w mozy, i pomozu wischemozneho ziwny bycz a khodzicz. Khwaleny budz ton Anjes, kotryz je k njebjesbam stpil a nam potajil njeje, so k prawizny Bozej bedzi. A ton Anjes to je, kotryz je se swojimi wuczomnikami reczalk. Po tajnim neschto nam won wostaji jako sawostajenstwo swojeho isuskeho khodzjenja, swoje swjate slowo. Prjedy won wotbal njezczehnjiesche, hacz njebesche tym swojim zglu radu swojeho Wotza, polnoszcz jeho službenjom sjewil a idzeli. Duž mamy jeho pola nasz, hdyz tez je wotbal czahnyl. Shtoz czi wuczomnizy na nim mejachn, to bechu slowa weczneho ziwjenja, kotrej bechu i jeho rta služcheli, w kotrychz bechu jeho posnali jako Bozeho weczneho syna; shtoz nasz sboznych czini a w jeho njebjestim towaristwje idzerzi, to je jeho swjate slowo, w kotrymz je won pola nasz hacz do skonczjenja teho sweta. Moji lubi, njezczujecie wy, so w tym wjazy lezi, hacz wobbedzenje jeho wernosce a wjazy hacz sama wuczba, kak dyrbinny khodzicz a Bohu so spodobacz? Tole slowo, kotrej je won reczalk, reczi wo wotpoczinku, kotryz je hiszczje wostajeny Bozemu ludu, weschczzi w meszcze se slotnymi haskami, w kotrychz je polnoszcz nera. Tole slowo, naschim noham sweza, sweczzi nam na tamnu hodzinu, wo kotrejz jandzeljo pschi k njebjju stpiczju weschczza, so won sazo pschiindze, kaz so czi jeho widzeli k njebjju stpicz. O kajki to krašny wuhlad! Psches czemny smjertny dol, psches jutrownu drohu horjestacza wjedze nasz nasch pucz do njebjes a my domoj saindzemy. Shto pak by wjedzalk, hdze je jeho domisna, hdyz won nam njeby pucz pokasalk, nam njeby prjedy schoł.

O teho dla je Boze stpicze sbozny swjedzen! Khwaleny budz ty Anjeze Jesom Khryschcze, so by k njebjesbam stpil. Ach czechn nasz sa sobu!

Samjen.

Mały Sawojarda

abo

Sboze psches sprawnoszcz.

(Pofraczowanie.)

III.

Dužo doicz smy hižo czitali a widzeli, kak wulku lubosczi ma netotry czlowjek k spoczatom. Najwjeticha pak bywa lubosczi stajnje tehdy, hdyz so czlowjek a spoczatko na so swuczitaj, a hdyz spoczata swojemu knjesej niz jenož wjesbele ale tez wuzitk pschinjesu. Tak besche tez pola Sawojardy. Jeho bobak besche tez jeho najswernischi pscheczal; won posluchasche jeho na pokiwjenje a i nim besche bebi tez hižo netotry rjany pienjes sažlužil. Bohuzel besche netko strachnje khory. Hacz besche jemu koczka sešchodzila, hacz besche so druga khoroszcz pschidala, shto to wjedziesche: tola bobacz žaneje zyroby wjazy njerodziesche, haj samo mloda so jemu njechasche, kotrej besche jemu stajil. Anton bedziesche srudny pschi jeho lehwje. Wjele sakrašnjenyh ras pomajtowasche bobaczka a spytasche, hacz njeby tola i najmjenicha neschto woptal. Se srudnym pohladnjem ton na swojeho pscheczela pohlada, pospyta tez, kaz by so to jemu k lubosczi stalo, kalowy hubik rymjacz, tola hnydom sazo hlownczku wotwobroczi. Dolho wjazy njetrajesche, so besche Antonej jeho lube Boze stworjeneczko semrjelo. Kajka srudoba besche to ja nascheho Antona, to ty weczje sam czujesch, luby czitarjo, to njetriebam tebi wopisacz. Jemu besche — tak pschajche domoj swojimaj starichimaj — kaz by so jemu se smjerczju swojeho bobaka hnidka rostorhnyla, na kotrejz jeho sboze wischajche. Srudny, i potulenej hlowni bedziesche w swojej komorzy a chzysche pschi samym na swojim pschichodze sadwelowacz. Duž dosta list wot maczerje. Ach haj, slowo i maczerneje wutroby, to je runje tak, kaz by wone wot Boha sameho pschichlo, a wone stajnje spodzjwny trojcht ja sobu pschijwedze. Macz pschajche jemu: „Najlubischi Antone! Smjercz twojeho bobaczka je nasz wischlich wulzy jara srudzila. Wischal wemoj, kak lubo by jeho mel. Tola njeslub nadziju; moj so ja tebe modlimoj, a Boh budze tebi tez sazo sboze spoczicz a tebe k dobrnym, sprawnym ludzom dowjeszcz, kotiz budza so na tebi smilicz. A wec mi, czlowjek njeby bebi dobryh dnjom wazil, njeby-li so jemu tez ras srudnje sešchlo. Dopomni so, hdyz besche jako mały pachol druhdy na kamjenje panyl a hdyz by placzo ke mni pschibezalk a hdyz by tehdy swoju mały hlojczku do mojeho klna polozil a hdyz bym tehdy tebe majkala, besche je wischem borsy sazo lepje a ty sazo i wjeschym woczkom na mijsje pohlada a sazo wjeschly poskafowasche. Ach, ty by netkole daloko wot naju a ja mozu tebe jenož se slowami potroschtowacz; njech tebi tez trojcht pschinjesu. „Musa žaneje kasnje njesnaje“, tak praji so stajnje wot ludzi a woni menja, hdyz by w nisy, dha mozesch drje tez ras Bozu kasnju pschestupicz. Ty weczje tak hrėschnje njemyblisch, luby synko. Musa je spytowanie. W nisy chze Boh hladacz, hacz so my tez swernje k njemu mamy. Wostan ty jenož prawje duschny a sprawnny, kaz bebi to Boh ton Anjes pscheje a kaz staj to Tebe Twojej starišej wucziloj, a potom tez wischo derje poudze. A wopomni tez pschezo, shto je nan stajnje prajil: „Musa njewuczzi Tebe jenož paczerje spewacz, ale tez dzelacz.“ Ssnano mozesch hornzy sapletowacz abo bebi i druhimi dzelami wischedny khleb sažlužicz. Sprozniwego Boh stajnje zohnuje! So by so Tebi ziwjenje sazo rješcho rosjašniko, to pscheje Tebi Twoja Tebe swerna lubowaza macz.“

Tak macz w lizcze pschajche. List swedeci wo tym, kak nadobne myšle moze tez žona i khudeho wulhada mecz.

Spodzjwne je a wostanje, kak hluboko maczerne slowa hnaja, kak so wone schit a trojcht ja dzeczjo tez w dalokej zusbje. Anton besche so po tymle maczernym lizcze wischon pschemenil. Won besche so i nowa jmužil, tola myšlesche bebi, jo chze mejsjo wopuschicz, hdzez besche jemu jeho luby bobacz wumrjel. Won nastaji so na pucz do mesta Bonna nad Rheinom. Tam dojedze i lodbju. Hižo na lodbzi pytny, kak prawje je macz mela, hdyz besche jemu pschala, jo budze jemu Boh dobryh pscheczelow poschacz.

Na lodbzi nadeidze wjesbele towaristwo. Sedyn wot tychle knjesow sejhra bebi prysl i Antonom, dokelz mesjesche wulke swetke knesle na swojim kabacze pschichite. Dokelz pak so Sawojarda srudnje posmektowasche, tole jemu wutrobu pohnu. Won byze so na meszcze k njemu a dasche bebi wischo rosposjedacz, kak besche so jemu dotal sešchlo. Tonle zusy knjes, muž smilneje wutroby,

mějesche hobuczuče ja tehole khudeho pachola. Sako bo k swojim towaršam wróczy, džesche: „Tu je syn Sawojardskeho kraja, to je mały rjek, kotryž je hižo wšhelate našhonil; nječamy jemu mały pjenjes na pucž skladowacž? Nětkole tedžbujče! Sa wom wšchodne hudancžka k wuhudanju praju. Sachtóž kwoje hudancžko nješhuda, tón čížnje pjenjes tu do klobuka.“ Wšchitzy bo kmějachu, a běchu j nim psches jene. „Bo tajkim, Grundmanje! kelko mjehko swarjennych jejow móže stróšby čłowjek šješć?“ praschesche bo tón knjes. „Denož jene, pschetož pola drugeho nješky wjazy stróšby.“ „Tak je prawje, ty njetrjebajch ničžo skladowacž.“ — Schmidto! „Čzeho dla je Pawol Korinthškim pišal?“ „J, kak mohł ja to wjedzecz! Ssnano mějesche jich lubo!“ „Wopak! Dofelž pola nich njeběsche. To placži něschto do mojeho klobuka!“ Wón čížny nowy šlěbornik do klobuka. — „Franzo! Kotry rjemješlnik dlizi bo se kwojim džělom a je j nim tola w prawym čažu hotowy?“ „To ja njewěm!“ „Powjasať (sejleť), jeli so je pilny; tu je klobuk! — Nowako: „Schtó je syn mojeho nana a njeje tola mój bratr?“ „To by kam!“ „Dundr nječal, by ty tola mudry. Bo tajkim ničžo do klobuka. — Kak móže něchtó w čzopłym lěče wot Barlina do Draždžan jěchacž, hdyž tež šlónzo kwěczy? Zano, šhudaj!“ „Kak mohł ja to wjedzecz.“ „Tu je klobuk! To je jara jednora wěz: hdyž šhlódka njeje, tam šlěhy j konja dele a dže pěšchi!“ — Wón da hiščeje dale hudacž a hiščeje nětotry šlěbornik šleczi do klobuka. Šlónčnje praji wón: „Duž dha šhyschče hiščeje jene hudancžko! Sachtóž je šhuda, njeplacži ničžo, wšchitzy druhy placža. Derje! Duž pošluchajče: Kak móžesch dwě pštrusy w tšjoch pónowjach wupjecz, a to tak, so w kóždej pónowi jena pštruha leži?“ Zady njemóžesche na tele praschenje wotmolwicž, a kóždy šchwitny kwoj krosch do klobuka. „Tole nětkole wuhudanje!“ wolachu wšchitzy. „Na, njemějeje mi ja šlo, to wšchak ja kam njewěm! Tu čížnu tež kwoj pjenjes do klobuka.“ Wón běsche bohaty, ale tež jara šmilny čłowjek; teho dla běsche kam tak wjele dał, so móžesche Sawojarda bližiche dny hjes staroščow živy byč. Sako wón Antonej klobuk j pjenjesami poda, plafasche tón j wješelosčzu a podžatowa bo pola kóždeho j ruku. Žiwjenje běsche bo jemu sažo rosjašniko, kaž běsche jemu macž pschpowjedžila. (Pokráčowanje.)

Rogate.

Mat. 7, 7 a 8.

Proščeje a mam budže date,
Prošycž wšchitzy dyrbinny:
Božo, ty by šwjaty, šwjaty
A wot wulkej' dobroty!
Prošycž chzemy niz wo wjele,
Denož j nadu to nam daj,
Gene nusne, šchtož nam ščzelešch,
Ducha šwjateho nam daj!

Pytajče, duž namafacze,
Wjele pyta wutroba
Nam'ka joh, bě dobre šdacze,
S myšlemi bo pschewwata,
Pytacž chzemy w Božim mjenje,
Kaž Wóh šlubi w šlowje wšcho:
Wótcze, daj nam twój měr rjenje,
Daj nam Ducha šwjateho!

Klapajče, bo wotewruje!
D kak hušto klapach ja!
Pšchi tebi, tež tam a druhdže
Šesuf hušto šaklapa;
Duž dha chzemy tola šhwatacž;
„Šesu k pomozu bo štaj!“
Wo njebjeske durje klapacž:
„Šswjateho nam Ducha daj!“

„Šswjaty Božo, ducha krašnošč,
Bój do našchej wutroby,
Kajelín ju kam' twoja jašnošč,
A njeby horje čzehl ju tež;
Daj mje wotemrécž wšchem hrěcham,
Čzín mje Šesu k šwojemu,
Wjedž mje k druhim njebya herbam,
Šdžez mam pravu domišnu.“

„Čzińče šebi tudy žiwjenje rjane a wješele!“

II.

Wupnich šebi kwoj dom!

(Po Š.)

Pšchi tym chzu najprjedy wasche woczki na wobhdlenja wobrocžicž. Sako mje mój nan na universitu pošla a jako nětko kóždy měšaz kwoje rjane pjenjesy dostach, wón mi praji: „Mój syno, lutuj we wšchitkich wězach, jenož niz j bydlenjom.“ Lutowanje bo pola mje kam wot šebje rosumjesche, pschetož wjele njedostawach. Ale šchtož bydlenje nastupa, mějesche mój nan tež prawo. A ja čzinich, kaž běsche wón prajil. Sa bo ja špodobne a rjane bydlo štarach, so móžach j wotnami rjany kufš módreho njebya widžecz. Duž běch rad w swojim bydlenju a j tym wjele pjenjes šalutowach, kotrež druhy wontach pscheczinjachu. Dženža pak ja rezepť njeboh dr. Š. k šěpschemu dam. A to napomina- nje njenušne njeje.

To wšchak je wěro, šdžělani a šamožiczi powšchitkownje doječ ja kwoje bydlenja wudawaja. To by kměščne bylo, hdy by jich napominačž chzyl, hiščeje wjazy čzinicž. Ssnano pak kměm prajicž, so dyrbja tuczi ludžo tež štwicžku šlužobneje holzy rjanu a štrawu mēcz. To bo bohuzel pschezo nještawa a duž maja šebi to šami pschipišacž, hdyž jim holza dołho njewoštanje.

Ale ludžo j tak mjenowaneho „džělazeho“ šchtanta dyrbja bo naležnje prošycž, so njebychu j bydlenjom lutowali. D kelko šwójbow kwoju štrawošč šfash, dofelž w mokrych a štruchlych bydlenjach bydla. Woni 20 hrivn. na placžijnje ja bydlo šlutuja a šhubja 60 na šekarja a haptškarja, ja nječam ani rēcžecz wo čžělnych mozach, kotrež bo pódla šhubja.

Nětko pak šhyschich škoržicž, so bydlenja pobrachuja a so šu jara drohe. Bohu škorženo, ma to kwoje prawo. — A šhwalba budž tym šamožitym, kotšiz bo ja to štaraja, so bo wšchudže dobre wobhdlenja ja džělacžerjow natwarja a so bo jim polóži, so šami kwoju šhěžku dostanu. Sa to dale wuložicž njemóžu. Ale to móžu wuprajicž: Wšchědžerjo kwojich šhěžkow njebudža šfowo ženje šozialdemokratojo a šběžkarjo, woni bo ja to štaraja, so bychu šebi kwoj dom lubošny a rjany ščzinili.

Ale hdyž bo to tež dozpicž njeda, dyrbišch ty wšchitko na to wažicž, šebi kwoje bydlenje rjane ščzinicž. To napominanje placži wošebje žonam. D kak běsche mi derje, hdyž do naj- mjenscheho bydlenja šastupich. Šospodať šnano psches 2 hrivni ša džel šebi šašluži. Ale wón běsche šlutniwy. A „macž“ halle prawje. A hdyž mějeschtaj tež 4—7 džēczi, běsche šchpundowanje pschezo čžište a běle. Nihdže na ščženach njeběsche žana pawčžina widžecz a tu a tam wišasche rjany wobras abo konfirmacijške wopišmo najšarscheho džješča. A na wotnach štejachu rjane róže a ptacžl tam špěwajche. A na kóždy stol móžesche bo pošhnyčž, so bo bojecž njetrjebajche, so mohł bo womajacž. Na komodže štejachu něotre dobre knihi k čžitanju. A w malej kuchinje bo wšchitko škwěčesche a šhyschčesche. Š krótko, wšchudže bě widžecz čžištošč, porjad a špodobnošč.

D, to je špodžiwne, šchtož jena žona pšchi tej šamej mužowej šašlužbje wjazy čzinicž šamóže, hacž druha. Pola tych žonow, kotrež šu prjedy pola dobrych ludži šlužile a šu šebi myšl ja porjad, čžištošč, rjany a čžerstwy powětr nadobyle, šteji w tym nastupanju najšepje.

Bo tajkim, šchtož bydlenje nastupa, ja praju: „Njelutujče! Čzińče šebi je rjane. A šchtož móže kufš grunta kam wob- džělacž, tón to nječ j radoščzu čžini. Šróch a buny, kotrež šu tebi narošle, jenož šepje nješlódža hacž wšchitke druge, o ně, wone šu šwjajš, kotryž šwójbju hromadže šwjajša. A róže j twojeje šahrodki šu tyšaz krócž rješche hacž druge, kotrež na hermanku kupišch.

Šwontowne wězy nimaja jenož kwoju wažnošč, so bo derje špodobaju; ně, wone maja tež kwoju wažnošč ja duchowne žiwjenje. Čžištošč, pőzčžiwnošč, čžichošč a pschesjenošč w domje a šwójbje pschihotuja wutrobu ša pschijecze teho, šchtož je hiščeje wjetšche, šchtož bo nam w šhryštušbu da.

Na druhim boku štrawe šchěščžijanštvo pschezo na to škutkuje, žiwjenje bohate a rjane ščzinicž. Šomyšl šebi, so štej dwě džělacžerškej šwójbje. Wonej nječ štej, šchtož šwontowne wob- štejnošč, dołhodny a licžba džēczi nastupi, šebi čžišče runej. W tej jenej bydli duch štraweho šchěščžijanštwa; druha je šiwka a šymna we wěre. Duž nětko wobej šwójbje pschirunaj! — Sa ja to šteju, so je w šchěščžijanšzy šmyšlenym domje wjele rješcho

a lubošnišeho hač w druhim. Ja ja to steju, so w domje wot kšeseczijanskeho ducha napjelunjem ho wjazy spěwa a so tam kóžde čiste wješele lepje tyje. Ja ja to steju, so maja čzi kšeseczijanizy ludžo rjenšche wobrašy, knihi a drašty. Ja ja to steju, so nimaja njedzeli jenož kšwile ja kemščenje, ale so maja tež kšwile, se hwojimi džecžimi ho wukhodžowacz abo domach hrajkacz. Powšchitkownje: „hdžež Kšrystufowy wodnych duwa, tam je jašnišeho hač druhdže, tež swonkownje“.

Wošebje ho to njedzeli pokaze. To je bohuzel snata wěz, so milijony w našchim čažu njewjedža, kač bychu s njedzeli něšto prawe šapocželi. Woni to njeroshmja, kač bychu šebi ju rjanu a bohata ježinili. Duž ho jim wostudži, so skónčnje na dnju teho šnješa na wšchelake čertowške pucže pschidu.

Šinaf pak je s tymi, kotřiž maja wutrobu na prawym blaku, to rěka w Bosy. Šaj, potom budže džen teho šnješa profeta, kotryž šwědči wo wěčnym, šbóžnym šabacže, kiž je wostajeny Wožemu ludej. Woni roshmja, kač maja jón wupjelnicž a pschicž swonkownje a smutšownje. Prawy kšeseczijan wě, so je džecžo wulkeho njebjeskeho krala a so wšchitka krašnosčž jemu junu jako herbštwu pschipaduje. Šchtóž pak to wě, tón ho tež potom šadžerži a to kóždy džen, pschede wšchem pak njedzeli. Tehdom dyrbi wšchitko šlincžecž a šyncžecž, ho šlyšecžecž a šybolicž. Škalowške džecžo w žušym kraju šwjecži šwój pschihotowanški šwjedžen na domojwrocženje do kraja krašnosčže.

Wošebje na šwjedženškich dnjach bóršy šacžujesč, hač šy w domje, w kotrymž Kšrystufowy duch bydli. W nim šy narodne dny a pschede wšchem hodowne dny wjele lubošnišche hač druge. To móžemy wšchitzy wobkedžbowacz a štarajmy ho ja to, so bychu to wješele tež drušy w našchich domach měli.

S **Šodžija.** Žadny šwjedžen šwjecžecže 7. meje našch lubowany knjes šarač Šmišch, šlawny wodžer našcheho lubeho šerbškeho luda. Na tutym dnju bě ho 50 lět minyło, so běšche wón do šjawneho šastojuštwu šstupil. Šdyž běšche ho jemu rano postrowjenje na tón wažny džen s wošady doštalo, šhromadžichu ho dopošdnja šerbšzy pschecželj a šastojušzy bratšja w hospodliwej Šodžiškej šarje, so bychu lubeho jubilara šwjedženšzy postrowili. W 11 hodžinach ho domjaza šwjatocžnosčž s wušpěwanjom šchtucžki: „Šehovah, tebi čžu ja špěwacz“ wotewri a měješche knjes šarač Šakub w mjenje šerbškeje konferenzy šbožopschejazu rěčž na šaložku Wožeho šłowa Šak. 5, 13. Wón móješche na šónzu šwojeje hnujazeje rěčže tu ja našche žyle Ššerbowštwu pocžesčazu a šwjesčelazu powješčž našchemu lubemu wótcžinzej šdželicž, so je jeho Šipječanska theologiška šakulta ja **šdaktora theologije** — w Ššerbach žadna čžesčž — pomjenowala. Šnjes šarač Šrencž jemu po škónčenej rěčži šdaktorny šdiplom pschepoda. Šnjes šarač Ššrobak-Šudescžanski jemu šbožopschejo wotivnu šafšu šerbškeje špredašškeje konferenzy poda a pschedšyda Šlacžizy Ššerbškeje, knjes šcholaštitus Šufčžanski, jeho w mjenje Šlacžizy Ššerbškeje postrowišchi jemu jako dar tež krašnu wotivnu šafšu pošticžži. Šnjes jubilar ho s wutrobuhnujazej rěčžu ja njedocžatane wušnamjenje podžafowa, na čžož ho 3. šchtucžka šherlušcha „Nječ Bohu džakuje“ wušpěwa. Wješele hodžinki šjednocžichu hišcheže wšchitkich pschecželow a šastojuškich šbratrow lubeho wuššokodostojneho jubilara dolho we wješekym šbratrowškim štowarštwje.

Našche kšeseczijanške mandželške prawo,

kač šmy šebi to w našchich proštwach na kšžorstwowy šejm wušprošyli, wšchaf w wubjerku ja šbergarški šakon pošnu wjetšchinu šłošow namakalo njeje, dokelž běšche šamo konservativna štrona, na kotruž šwoje pošne doměrjenje pschi našchim namjecže štajichmy, šhablaža, so šamaj dwaj konservativnaj šobustawaj ja našch namjet šłošowawšhtaj. Wdy drje móžemy ho nadžecž, so ho konservativna štrona, špredy hačž k škónčnemu wuradžanju w šhromadženym šejmje došdže, na šwoju pschibšluschnosčž dopomni a muž pschi mužu ja našchu pravu a nušnu proštwu wuštupi. A tež šreformarška

antšemitiška štrona najškerje, runjež je jejny šastupjer w wubjerku pschecžiwu namjecže byl, najškerje tež ja naš šłošuje, kač šmy to w nowinach hižo čžitali. Duž je hišcheže nadžija, so našch namjet, runjež w wubjerku wjetšchinu šłošow namakal njeje, ho škónčnje wot kšžerstwoweho šejma tola pschiwosmje. A nadžijomnje ho tež šastupjerjo kšžerstwoweje wušchnosčže dopomnja, so maja w našchim čžazu čžim wjetšchu pschibšluschnosčž na to džiwacz, šchtož šebi kšeseczijanški a pošožny lud žada — a niž na to, šchto čžedža šwobodnje šmyšleni duchowo, kotřiž nahladnosčž štata a kšžerstwa pošdrywaju. A temu je wjele psches tyšaz proštwow ja našch wažny namjet hižo na šejm došchlo, kotrež njemóža šjes šacžiščez a wostacz. A hdy by woprawdže našcha dobra wěz nušneho wušpěcha njeměla, šmy my tola po našchim šwědomnju čžinili, šchtož běšche našcha šwjata pschibšluschnosčž a našch šłoš pošbėhnyli ja našchu drohu žyrkej — a šamolwicz šmēja to čži, kotřiž nješbu na nutrne šdychowanje wěrjazeho kšeseczijanškeho luda poššluchacz čžyli. Šnětko pak hišcheže dale šštkujemy — šnawo tola hišcheže s Wožej pošozu našcha dobra wěz došdže.

Dalšche proštwy, kotrež pak dyrba ho w najbližšich čžazu podacz, šdaktor (Ššastor Šolšich, Šleinbauzen b. Ššlicžkowitz) a šed. Ššerb. Ššow. rad do Ššarlina dale wobštarataj. Duž nješškomdžmy čžaz.

Na Wože špicže.

A njebjesčam dže moja žadoščž:
A njebjesčam ho pošbėhny
Šesuf, moja wulka radoščž,
Ša nim čžahnyčž wješeky,
Moja dušcha žadoščž ma,
Bydlicž pošla Šesufa.

W njebjesčach njež' horjo žane,
Šam mam šwěrnoh' pschecžela,
W njebjesčach šym wotwjasany
Wot wšchoh' šwětnoh njeměra:
W njebju ššrawna luboščž je,
Ššwět pak pošny šalschnosčže.

A njebjesčam ho dušcha pošbėhni,
A njebjesčam, hdžež Šesuf je,
Š teho šhřěšchnoh' šwěta wubėhni,
Šam dže k wěčnuom' měrej dže,
A njebju wěry šbratšja my
Ša Šesufom šhwatajmy.

A njebjesčam, hdžež Šesuf džěšche,
W njebjesčach wšcho šwjate je,
Na šemi mi ššyštkno běšche,
Šnětko pak mam wješele,
Dokelž Šesuf špredy dže,
Mi tam měštno šhotuje.

„A njebjesčam!“ Š krašne šłowo,
Šchtóž jo w wěrje šapschinnje,
W njebjesčach ja widžu s nowoh'
Šesufa, kiž wumohl mje,
Ššches šwoju šmjercž, rany, škrej
Ščžini mje wot šhřěchow šrej.

A njebjesčam mje Šesuf škwa:
Dušcha šhwata k Šesufej,
Ššchi nim budžesč wěčnje žywa,
Šam wšcho s tobu šderje štej,
Šdyž šy šwój běh škónčžila.
Ša Šesufom šwěru ššla.

Do njebja nječ dušcha čžehnje
Na pošlednim škónčženju,
Šam ho budže špěwacz rjenje
Ššwalbny šherlušch jehnjecžu,
Šam, šam je tón šbóžny čžaz,
Šehnjecžowy krašny škwaš.

G. Š.